

Shlomo Mintz και Paul Badura-Skoda στη σκηνή της Κρατικής Ορχήστρας

Μουσική, έκφραση και δεξιοτεχνία

Κριτική **ΑΝΤΩΝΗΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ**

Το καλλιτεχνικό πρόγραμμα της τρέχουσας περιόδου της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης επιφύλασσε, μεταξύ άλλων, την παρουσία και σύμπραξη δύο δημοφιλών δεξιοτεχνών, κομίζοντας ταυτόχρονα στην αίθουσα συναυλιών του Μεγάρου Μουσικής την ατμόσφαιρα μιας μουσικά προηγμένης και ισότιμης με τα κλασικά κέντρα της Δύσης ευρωπαϊκής πόλης. Μία αίσθηση πολιτισμού, που διασπείνει την πιο γκρίζα και εύπεπτη καθημερινότητα. Μία αύρα, η οποία οφείλεται σίγουρα όχι μόνο στους καλεσμένους διάσημους καλλιτέχνες αλλά και στην ορχήστρα, που έχει τις προθέσεις και τη δυνατότητα να κάνει περήφανους με τις αποδόσεις της τους φιλόμους Θεσσαλονικείς και όλους τους Έλληνες.

Ο πιανίστας Paul Badura-Skoda

Η παρουσία του Paul Badura-Skoda στη μεγαλοβδομαδιαία συναυλία της Κρατικής αποτελούσε για τους φίλους της ορχήστρας εγγύηση για μια βραδιά πολλά υποσχόμενη, όσον αφορά την πιστότητα και την ποιότητα της μουσικής απόδοσης. Ο πιανίστας, που βρίσκεται ήδη προς το γύρισμα της όγδοης δεκαετίας του, γνήσιος συνεχιστής της βιεννέζικης κλασικής και ρομαντικής παράδοσης, ανήκει στα μυθικά ονόματα των ερμηνευτών της πιανιστικής φιλολογίας, αποτυπώνοντας πολλές από τις ερμηνείες του σε εκατοντάδες αξιόλογες ηχογραφήσεις. Ακούσαμε τον κ. Badura-Skoda στο πρώτο κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα του Μπραμς. Ορμή και λυρισμός, δυναμική και ευαισθησία συννεύρηκαν στο απαιτητικό έργο. Η ωριμότητα της ερμηνείας οδήγησε τον ακροατή στην αποκάλυψη των ιδιαίτερων εκείνων εκλεκτικών στιγμών που με περισσή απλότητα και φυσικότητα αποτυπώνονταν από τον καλλιτέχνη στο συγκεκριμένο πληκτρολόγιο. Γκρεμίζοντας το υπεροπτικό ίσως φτιασίδωμα, ακόμη και εις βάρος της γραφής, η πορεία που ακολουθήθηκε υπήρξε εναλλακτική ως προς τη διοχέτευση των μελωδικών αναζητήσεων. Οι ακροβατισμοί υπερκεράσθηκαν με εμμονή σε μια βαθύτερη προσωπική εκδοχή συμπίεσης, αντίθεσης, επίθεσης ή και διαλεκτικής σύγκρουσης στην ορχηστρική συνοδεία που οδήγησε το έργο, μετά από ένα αρκούντως αγχωμένο και μάλλον νευρικό πρώτο μέρος, σ' ένα γαλήνιο αντάτζιο και από εκεί σε ένα ζωντανό φινάλε.

Ο συνθέτης Μιχάλης Αδάμης

Ο «Όλβιος τάφος» ήταν το έργο-ανά-

Ο Paul Badura-Skoda, γνήσιος συνεχιστής της βιεννέζικης κλασικής και ρομαντικής παράδοσης, ανήκει στα μυθικά ονόματα των ερμηνευτών της πιανιστικής φιλολογίας. Στη φωτογραφία με τον Μύρωνα Μικαηλίδη.

Ατμόσφαιρα μιας μουσικά προηγμένης ευρωπαϊκής πόλης στο Μέγαρο Μουσικής

θεση της Κρατικής, αφιερωμένο στο πνεύμα των ημερών.

Ο συνθέτης Μιχάλης Αδάμης, σεμνός όσο και ουσιαστικός εργάτης της μουσικής, επέλεξε το πολυπληθές συμμετοχικό σχήμα πέντε χορωδιών και ορχήστρας για να διοχετεύσει αυτή τη φορά τον πρωτότυπο στοχασμό και την έμπνευση. Το κεντρικό θεματικό υλικό αντλείται από τη βυζαντινή ψαλτική παράδοση. Η χαρακτηριστική ιδιοματική γραφή του συνθέτη εντάσσει στοιχεία τροπικότητας, πολυφωνίας, πολυχορίας και πολυρυθμικότητας, στοι-

χεία που φορτίζουν ιδιαίτερα συγκινησιακά το έργο, σε συνδυασμό με τα απαρράμιλλες δυναμικά υμνολογικά κείμενα.

Η νέα δημιουργία του Μιχάλη Αδάμη αποδόθηκε πιστά και πετυχημένα από τις χορωδίες Κυρίλλου και Μεθοδίου, Μουσικού Σχολείου, Αγίας Τριάδας, «Γιάννης Μάντακας», τμήματος Μουσικών Σπουδών, οι οποίες βάδισαν είτε αυτόνομα είτε πάνω στην πολύ καλή ορχήστρα και οδηγήθηκαν στην κορύφωση υπό την καθοδήγηση του Μύρωνα Μικαηλίδη.